

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 3. De his, qui tenentur seruare Sacramentale sigillum,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78322](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78322)

causa non tantum reuelatio, sed etiam suspicio reuelationis euitanda est. Et ea ratione procedit prior sententia: quam Sanchez propugnat in lib. 3. de matrim. disput. 16. quæst. 1. Confitemens tamen posteriorē probabilissimam esse: quod quidem nobis factis est pro praxi, dato quod vitentur ante dicta incommoda.

De ratione qua in diuersis casibus Confessarius vitare debet sigilli sacramentalis violationem.

20. **S**extum est; ne quidem ad declarandum Confessario in reg. è animæ suæ statum, licitum esse Sacerdoti confitenti frangere sigillum sacramentale: ita vt non valens aliquod suum peccatum confiteri nisi peccatum alicuius in confessione cognitum sic manifestando, vt is cui confitetur veniat in cognitionem certæ illius personæ; debeat silere tale peccatum, donec possit confiteri alicui non vaienti illam cognoscere. In quam sententiam, ac etiam pro contraria, plures auctores citat Henriquez in sua summa lib. 6. cap. 19. §. 5. lit. X. & T. Bene monens, quod etiam deur præceptum Christi de integritate & confessionis, sicut de sigillo sacramentali; illud tamen cedere huic, tanquam magis necessarium recip. Christianæ.

21. **E**odem etiam pertinere potest, quod habet Nauarr. in Enchir. cap. 8. num. 17. non esse prudentis iniungere Pœnitenti graues pœnitentias, quas teneatur statim, aut non multo post confessionem facere, si tales sint quæ nequeat commode fieri, quin id alicui videant, qui protinus suspicabuntur esse à confessario iniunctas ob aliqua grauius crimina. Quæ autem ratione eiusmodi incommodum cauere possit, exponitur in sequenti parte, cum dicitur de prudentia Confessarii in imponenda satisfactioe.

22. **S**eptimum est, Confessarium in rethem præsentatum & iuramento adactum ad dicendam veritatem, dicere posse nihil se scire, vel audiuisse, si de iis interrogetur quæ per solam sacramentalem confessionem nouit, iuxta illud D. Bernardi. Nihil minus scio, quam quod per confessionem scio. Ita Nauarr. ad cap. Sacerdos. De Pœnit. d. sum. 6. num. 141. & plures alij, quos refert Suarez, tomo 4. disput. 33. sect. 6. num. 6. Addens in seq. num. septimo, auctoribus item citatis, id procedere, etiam si interrogatio expresse fiat, An tale quid audiuerit in confessione. Si opponas verum esse, quod Confessarius audiuerit: ergo falsum esse quod non audiuerit, cum duas contradictorias simul veras esse omnino repugnet neque difficultas tollatur dicendo quod sciat vt Deus, sed nec sciat vt homo; cum verè auribus carnis audiuerit. Respondetur, non posse quidem contradictoria simul esse vera, si vtrumque absolute accipiatur: posse autem, si vnum absolute, & alterum cum additione, sicut in præfatis casu; in quo affirmamus Confessarium simpliciter scire, & audiuisse quæ ei detecta sunt per confessionem: quia scit saltem & audiuit vt Deus: negamus autem scire vel audiuisse rali scientia, vel auditione quæ sufficit ad reuelandum: quæ quidem inter se minime repugnant; vt nec illa duo (quorum prius est communi omnium Catholicorum sententia receptum) quod Christus omnia non modo præterita & præsentia; sed etiam futura possibilia cognoscat: tanquam plenus gratiæ & veritatis, vt esse dicitur Ioann. cap. 1. Posterius verò, quod Matth. 13. ipse Saluator de se ait, nouissimum ac tremendum iudicij diem minime nosse: quia quantum illi nouerit simpliciter, sicut alia futura; non tamen ad reuelandum alijs. Ita annotat post Archidiaconum Nauarr. in sequent. num. 143. vt & Sotus in eodem artic. 5. col. 15. Consequenter col. 17. admonens, quod si poscente tyranno, vel improbo Christiano. Num Petrus confessus sit se certum quid fecisse: quia sine mendacio respondere non potest non fuisse confessum, debere repellere talem interrogationem, tanquam aperte alienam à religione, dicendo non esse sibi fas quidquam de talre loqui. Ad vitandam autem suspicionem, vel furorem interrogantis, & ad sibi, vel Pœnitenti cõsulendum: respondere potest sine mendacio (vt alijs in eam sententiam citatis habet Suarez. in cit. nu. 7.) se nihil tale audiuisse in confessione, subintelligendo tacite, nihil quod possit alteri dicere.

23. **O**ctauum est (de quo consequenter Nauarr. & latè Sanchez in lib. 3. de matrimonio disput. 16. atque alij quorum me-

mini Henriquez in præced. §. 5. lit. V.) posse Confessarium eos matrimonio coniungere, inter quos legitimum impedimentum esse nouit ex confessione; vt si quis confessus sit se cognouisse carnaliter sororem illius cum qua vult matrimonium contrahere: quod Parochus ex confessione tantummodo sciens, publice petenti coniungi, nequit id ei negare ob impedimentum sic cognitum: argumento cap. Si Sacerdos. De Offic. Ord. Pari ratione Parochus ei quem scit ex confessione excommunicatum esse, vel in peccato aliquo mortali permanere, non potest Eucharistiam negare petenti eam publice, & coram alijs, ne reueletur confessio. Quod locum etiam habet, si Sacerdos tale quid extra confessionem secrete nosset, iuxta idem cap. Si Sacerdos. & cap. Cum non ab homine De sent. excommunicationis. & rationes quas habet Nauarr. ad c. Sacerdos De pœnit. dist. 6. n. 24. & 85.

24. **H**is quo ad confitentem, addendum est, eadem ratione qua Confessarius (quia non scit vt homo quæ in confessione audiuit) potest interrogatus negare se ea scire; sic ipsum confitentem (quia nihil ei dixit vt homini) posse negare, etiam cum iuramento, se nemini id dixisse tanquam homini. Quare Sacerdoti interroganti de eo quod audiuerit in confessione: Nonne hoc mihi dixisti? Pœnitens respondere potest audacter, & negare; Nihil tale tibi dixi, ex Soto in cit. ar. col. 17. & in sequent. art. 6. col. penult. Qua de causa idem non immerito reprehendit Superiores qui aliquando bono quidem zelo ducti, sed imprudenter querunt scire extra confessionem, quæ subditi in confessione declararunt. Nec enim licet Pœnitentem extra confessionem inducere ad inuendum sermonem de ijs quæ dixit in confessione, aut etiam minus benignam faciem, quam prius, eidem ostendere: quia (inquit Sotus) illud est genus quoddam reuelationis sigilli, & exprobrationis peccatorum: quam repellere potest Pœnitens negando quidquam tale illum aliquando à se audiuisse.

CAPVT TERTIVM.

De illis qui tenentur seruare sacramentale sigillum.

SVMMARIVM.

25. **S**acramentale sigillum seruare tenetur, non modo Confessarius, sed etiam quicumque alius audiuerit dicta in confessione.
26. **I**dem siue audiuerit ad modum Confessarii (vt is qui bona fide præteritur Confessarius idoneus, nec est reuera; itemque interpret) siue a laicis, vt quia casu, aut etiam malitiose audiuit, vel et reuelatum est.
27. **S**olutio obiectiois, quod à iure soli Sacerdoti prohibeatur reuelatio confessionis.
28. **O**bligatio seruandi sacramentale sigillum non tollitur ex eo, quod Confessarius reuelarit de licentia Pœnitentis: aut malitiose fecerit potestatem diuulgandi.
29. **N**on licet Superioribus ex noticia per confessionem habita procedere ad inquirendum in foro externo de criminibus auditis: & quomodo liceat in foro interno.
30. **I**dem iudicium est, si non per confessionem quidem, per viam tamen confessionis cognouerit, vt ex scedula in qua Pœnitens scripsit confessionem suam.
31. **N**ulla ratione licet laico iudici contra eum procedere ex noticia orta ex sacramentali confessione; est generaliter monitus de periculo imminente rei publicæ, non prohibeatur vigilare, & in insidias criminosis tendere.
32. **N**on prohibetur Superior attentior fieri & vigilantior circa crimina audita, dummodo nullam de illis auditis det alius occasionem suscipiendi.
33. **Q**uando possit, vel non possit Confessarius in electione negare suffragium illi, quem ex sola confessione cognoscat indignum iudicatum dignum, si confessionem ipsius non audiisset.
34. **G**raue peccatum committitur non modo reuelando, sed etiam audiendo confessionem, nesciente aut inuito confitente.
35. **Q**uando peccet Pœnitens reuelando pœnitentiam, aut consilium datum à Confessario.
36. **Q**uare ratione peccatur reuelando Pœnitentiã aut consilium datum à Confessario, eadē etiã peccatur reuelando alia que voluit seruari secreta.
37. **R**euelare licet secretum natura, bono publico, aut priuato id exigente: & cur.

25. **T**heologi omnes ad vnum (quod notatum est à Navarr. tum ad cap. Sacerdos de penitent. distinct. 6. num. 42. tum in Enchir. cap. 8. num. 4.) consentiunt, non solum Sacerdotem, cui facta est confessio, teneri ad eam celandam: sed quemcumque etiam alium qui eandem licite, vel illicitè, mediatè, vel immediatè audiverit; siue Clericus sit, siue laicus; siue vir, siue femina. Ratio tanti consensus aperta est ex supradictis. Illi enim omnes tenentur celare confessionem, per quorum detectione non redderetur odiosa, & homines ab ea retraherentur. At si Penitentes scirent aliquos tales, possent licite confessionem revelare, cum simul sciant multos posse de facto audire, ne forte còtingeret se audiri, aversa rentur confessionem. Accedit quod res ad quemcumque transeat, cum onere suo transeat: cap. Ex literis de Pignoribus. & cap. Pastoralis. De decimis. At Confessio habet illud onus annexum, ut omnino taceat debeat, simul acita facta est, ut Sacramentalis censeatur (sicut censeatur cum facta fuerit animo accusandi se Deo de proprijs peccatis coram Sacerdote, tanquam Iudice constituto à Christo) quantumcumque absolutio non sequatur, iuxta antedicta nu. 13. Quare ad quemcumque peruenit Sacramentalis confessio, cum tali suo onere peruenit.

Qui prater Confessarium tenentur servare sigillum Sacramentale.

SECTIO I.

26. **H**inc, prout expresserunt Navarr. in Enchir. cap. 8. num. 7. & Sylvest. verbo Confessio. 3. num. 1. prater Confessarium, & eam cui bona fide confessio fit accusando se de peccatis, tanquam Confessario idoneo, qui tamen non est (& per consequens nec confessio ei facta Sacramentalis est: de quo præc. l. num. 6.) tenentur sigillum Sacramentale servare: primò interpretes, per quem linguæ ignarus confitetur Sacerdoti, cum quo ille in hac re, una persona reputatur, ut ex Richa. habet Sylvest. Secundò is qui seu casu, seu infidioso aut dolose alicuius confessionem audit. Tertio is cui causa petendi consilij, vel libidine detrahendi revelata est confessio audita. Ad hos enim, & huiusmodi alios, ut & ad Prælatos, à quibus petita est facultas absolvendi à casu reservato, & ceteros quibus Confessarius quoquo modo secretum revelaverit; confessio peruenit cum suo onere de ea omnino tacendi. De quibus singulis & auctores & rationes habet Suarez in anteq. disput. 33. sect. 4. Sufficit autem nobis antea positum fundamentum: quod reverentia Sacramenti Penitentiae exigat, ab omnibus servari secretum, sine quo usus illius fit odiosus & difficilior.

27. Neque est quod quis opponat, soli Sacerdoti impositum esse à iure obligationem celandi auditam confessionem. Nam, ut rectè notat Navarr. ad cit. cap. Sacerdos. num. 46. lex illa divina de servando confessionis secreto, quæ colligitur ratiè ex confessionis institutione, non consistit in eo specialiter, ne vili reveletur cuiusquam confessio Sacramentalis; ita ut obligatio servandi secretum confessionis, cadat primario non in personam, sed ipsam confessionem: sicut obligatio legis de conservando pignore, non cadit primario in personam cui traditur, sed in rem quæ traditur pignori: ita ut ad quemcumque ea perueniat, cum suo pignoris iure & onere transeat. Nec item refert quod Ecclesia soli Sacerdoti confessionem auditam revelanti, penam imponat. in cap. Sacerdos. De Penit. distinct. 6. & in cap. Omnis utriusque sexus. De Penit. & remiss. quia, ut rectè quoque addit ibidem Navarr. et si in hac re Confessarius & alij non sint quoad omnia similes, sunt tamen quoad primariam qualitatem: quandoquidem, ut dictum est, ad omnes similiter confessio audita transit onere suo illam celandi. Et quamvis soli Sacerdoti frangenti sigillum confessionis, Ecclesia penas expressè imponat, quia illis frequentius, quam alijs facultas adest revelandi; non facit tamen alios à pena immunes: etsi relinquat eam inderminatam. De qua re idem Navarrus consequenter numer.

47. 48. 49. 50. itemque alij quos Henricus in sua summa lib. 6. c. 20. §. 1. lucra A.

De ampliationibus & restrictionibus obligationis servandi Sacramentale sigillum.

SECTIO II.

28. **P**orro amplianda est prius proposita doctrina, ut procedat quoad eos etiam, quibus Confessarius de expressa Penitentis licentia, aliquid de eius confessione revelatur. Ratio est, quia per talem licentiam non datur nova notitia, sed habita per confessionem manens sub eodem sigillo, extenditur ad tertium: ita ut talis, ad quem peruenit, teneatur servare ipsum sigillum, quod est quasi depositum quoddam Penitentis, quod non licet sine ipsius voluntate contingere. Ipso autem concedente, licet quidem; non tamen amplius, nec alio modo quam ipse velit: de quibus plenius Suarez in eadem disput. 33. sect. 5. num. 9. & deinceps. Amplianda est secundò, ut procedat quantumvis Confessarius, aut alius ex supradictis, qui confessionem audiunt; dicat alteri; hoc & illud didici ab hoc & ab illo per illorum confessiones, quæ tibi revelo non ut celes, sed magis ut publices. Nam nec tunc alter ille potest revelare; quia licet non teneatur servare secretum, ratione modi quo ei revelatur ut publicetur; teneatur tamen ex ipsa rei natura; quæ omni iure exposcit secretum servari, velut nolitis qui revelat; velis cui revelatur. Hanc ampliationem attingit Navarr. in præced. num.

29. **A**mplianda est tertio, ut Superior per notitiam quam habuit in confessione Sacramentali, non possit moveri & procedere in foro externo, ad inquirendum particulariter de criminibus auditis, pro illis corrigendis. Quod Sotus in 4. distinct. 18. quest. 4. art. 5. sub finem probat: quia ius inquirendi nascitur ex delicti vel infamiae, vel semiprobatone. Quod autem in confessione cognoscitur, neutrius earum rationem habet, ut de se manifestum est. Quoad forum internum autem potest moveri & procedere ad inquirendum, iuxta illud quod ex Angelo adfert Navarr. in Enchir. cap. 8. num. 15. §. 22. Confessarium non facere contra sigillum, qui ex Petri confessione intelligens Ioannem fuisse alicuius criminis coplicem, si de eo Ioannem ipsum dum confitetur interroget, etiam in particulari; dummodo ille nequeat suspicari Petrum id ipsum crimen in confessione expressisse (ut quando tale peccatum est, de quo solent Confessarii interrogare) nec ullam omnino mentionem facit Petri.

30. **A**mplianda est quarto ex Soto ibid. consequenter, ut procedat non modo cum Prælatum rem novit per confessionem, sed etiam cum per viam confessionis: ut si subditus perdidit schedulam, in qua scriptam habuit suam confessionem, idemque Prælatum invenit: nam nec tunc potest procedere ad inquisitionem faciendam; quia confessio tam sacra est, ut illud etiam quod ad eam ordinatur, sit perpetuo silentio sepependum.

31. **A**mplianda est quinto, ita ut quod in hac re dicitur de Prælati Ecclesiasticis, intelligendum sit etiam de Prætoribus & Iudicibus secularibus. Quamvis enim (inquit Sotus consequenter) nequissimi Sacerdotes duo vel tres, crimen quod in confessione audiverunt Iudici deferant: ipse tamen sciens non alia via id eis innotuisse, quam per Sacramentalem confessionem, nullatenus potest ad ullam inquisitionem illam procedere; quia tale quid habendum non est pro infamia, aut pro semiprobatone. Unde multò minus potest illud in scriptis suscipere, aut virtute illius reum capere, vel interrogare. Immo si bona fide in eiusmodi causa Iudex cœperit procedere, cum primum cognoverit certò, notitiam rei ortum habere ex sola Sacramentali confessione, debet cessare, & facta omnia pro infectis habere; alioquin factilegus erit processus, ut pote quo res valde sacra transferatur ad usum actionis prophanae, & Sacramentum redditur odiosum.

32. **O**bjicienti autem inde sequi, quod si Iudex per viam confessionis didicisset grande aliquod scelus sequenti nocte perpetrandum in civitate, non posset in insidias rendere ad cõprehendendos reos, ut contra eos ex lege agat. Respondet Sotus in fine cit. art. 5. Si Sacerdos Iudici reos manifestaverit, illum non posse contra eos procedere, nec eorum crimine patefacere. Sin tantum monuerit in genere, ut vigilaret; super verberem, eo quod illa possit detrimentum aliquod capere,

non impediãt functione sui officij. Quod posterius aduer-
te habere quidem probabilitatem in speculatione: amen in
praxi ob periculum offendendi sacramentale sigillum, vide-
ri abstinentium ab eo: præsertim cum Christus Sacramen-
tum penitentia: instituerit tantum, ad medendum pecca-
toribus in foro conscientia: Ex qua institutione intelli-
gitur nullam esse obligationem suæ Confessarij, siue
alterius ob notitiam habitam ex Sacramentali confessio-
ne (egrediendo scilicet extra illius fori limites) teneri
ad peccatorum emendationem. Vide. dicta in præceden-
tibus. 15.

Restringenda autem est eadem doctrina, vt non impe-
diat (prout Sorus addit) Superiorem, dum visitat tempore
solito, ex notitia per confessionem habita, attentionem fieri
ad tale crimen: maximè si vergat in damnum publicum:
& attentius vigilare super gregem suum: non tamen extraor-
dinario modo, ex quo oriri possit suspicio: sed modo à suis
potissimum prædecessoribus usitato. Pro quo facit quod
nihil vetet, quominus per confessionum auditionem ho-
mo prudentior fiat, & notitia, quam inde acquirit, lumen ei
præbeat in alijs rebus agendis. Sicut quamvis Iudex debeat
iudicare secundum allegata & probata, & non secundum
propriam scientiam, cap. Pastoralis §. Quia verò. de officio. Deleg. &
cap. iudicet. 3. questio. 7. & lege illuc. §. veritas. De officio. Provisio:
ipsa tamen priuata scientia Iudicis multum iuuat illum ad
percurtandum diligentius negotium: quod ab omnibus
admitti notat ad citatum cap. Sacerdos. numero 149. Nauar-
rus.

Restringenda est secundo (iuxta Nauarr. in præced. numero
146.) vt non impediãt, quin Confessarius in electione præ-
lati, possit suum suffragium negare illi, quem per omnes al-
ias vias habetet tanquam optimum: si per ipsius confessio-
nem solam cognoscit quod malus indignusque sit. In quam
sententiam plures alios refert Sanchez in libro tertio De ma-
trimonio disputat. 16. num. 6. Ea autem, vt Suarez monet in eadem
disputat. 33. sect. 7. num. 12. non procedit quando electio fuerit
publica, & persona talis que communiter existimatur di-
gna, cui elector suum suffragium deferre debuerit: quia tunc
potest generari suspicio alicuius criminis cogniti per con-
fessionem; quod (propter reuerentiam Sacramenti, & ne
tanquam ex probro & noxia peccati detecti obiectione,
inde ex os illius visus reddatur) planè vitandum est hoc que
sine ti more penæ suspensionis decreta: De elect. cap. Cum in
cunctis §. finali, aduersus eum qui eligit indignum. Nam, vt
ex Palud. post Sorum idem Suarez addit; ne quidem in ele-
ctionibus occultis locum habeat: talis pena quoad propo-
situm casum: quia leges que penas eius generis imponunt,
semper intelliguntur secundum scientiam communem &
cognitionem humanam. Habita autem per confessionem
Sacramentalem notitia, est & priuata, & diuina. Accedit, ad
talis medijs usurpationem, opus esse tanta prudentia & cau-
tione, tot que circumstantias requirit, vt difficillima sit in pra-
xi: adeo vt ad illam (etiam si alias licitam) non teneatur quis,
prout in seq. n. 7. Sanchez explicat.

Cæterum de peccato, quod in hac ipsa re committi-
tur, aduertendum est primò, graue peccatum esse ad-
uertenter & ex proposito, audire alterius confessionem
ipso nesciente; & adhuc grauius audire alijs reuelare, prout
ostendit Nauarr. ad cap. Sacerdos. De Penit. dist. 6. numero 113. &
114.

Aduertendum est secundo (quod communiter Doctores sen-
tire notat Suarez in præced. sect. 3. num. 1.) materia paruitatem in
peccato veniali, non obitare quin reuelatio illius in confes-
sione detecti, sit mortalis: quod Sorus probat in cit. art. §. col. 7.
quia licet infamare hominem de veniali cognito extra con-
fessionem, non sit peccatum, aut cer. è tantu sit veniale: mor-
tale tamen est reuelare illud quod per solam confessionem
Sacramentalem cognitum est: quia etiam si in eo non inferatur
proximo grauis iniuria, inferatur tamen Sacramento, red-
dendo confessionem venialium odiosam: sicut peritium in
re leui mortale est, ob iniuriam que grauis inferatur, non
quidem proximo, sed testimonio diuino: adhiben-
do scilicet Deum in testem fal-
sitatis.

De Penitentis obligatione celandi dicta sibi à Confessario.

SECTIO III.

CONFITENTEM quoque tenet celare quæ Confessarius
ei dixerit, monet idem Nauarr. in seq. n. 115. quoniam Sa-
cramentale sigillum est quidem solius confessionis, quæ fit à
solo Penitente: amen dicta à Confessario ad forum Dei spe-
ctant: ac proinde (inquit ille post Palud.) peccat qui detegit con-
fessionem, vel penitentiam, vel alia iniuncta sibi à Confessario:
ex quibus ipse qui iniunxit, vel consuluit efficiatur ridiculus:
aut etiam (ex Angelo in verbo Confessio ultimo n. 18.) odium aliquo-
rum incurrat: aut denique ipse met reuelans iacturam suæ fa-
mæ sine vtilitate vlla faciat. Secus verò esset, si neque in pro-
prium confitentis, neque in Confessarij præiudicium cede-
ret talis reuelatio: quia tunc nihil esset quod ipsum prohibe-
ret reuelare, ex eodem Angelo ibid.

Addit Nauarr. ex Adrianis: idem quod dictum est de Pen-
nitentis consilio, dicendum esse de omnibus alijs quæ Confes-
sarius ea mente dixit confitenti, vt inter ipsos essent secreta.
Ratio est, quia tale secretum spectans (vt dictum est) ad for-
um Dei: eam saltem vim habet, quam illud ad quod tenetur
is cui aliquid sine confessione dictum est sub sigillo confes-
sionis; qui frangens fidem (etiam si non faciat iniuria Sa-
cramento, quia non est ei dictum à confitente Sacramenta-
liter) grauius peccat: non tantum ob violatum ius naturæ de
seruando secreto: sed etiam ob violatum pactum, quod ex ad-
dita conditione inducit no uum vinculum, augeque obliga-
tionem seruandi secretum ipsum, vt annotat à Victoria De Sa-
cram. n. 190. Accedit, quod alijs citatis habet Angel. in seq. n. 22
peccare mortaliter non modo eum qui confessionis; sed etiam
qui naturæ sigillum frangit: ita vt cum quis alicui ali-
qua dicit, sine exprimat se ei dicere sub sigillo secreti, siue
non exprimat, is cui dicitur intelligens sibi dici sub secreto,
teneatur celare; iure scilicet naturæ obligante ad proximum
non lædendum in fama, & ad fidelitatem promissamque ei
seruandum: si que reuelat, incurrat in crimen prodicionis.

Nisi id faceret præcipiente Superiore; cum res est, quæ
vel in commune, vel alicuius priuatum damnum vergit: vt si
cognitum est, ipsum feminas in confessione sollicitate ad ma-
lum: quia tunc denunciari potest, quemadmodum notat Hen-
ricus in lib. 6. sus. summa cap. 22. in fine. Ad quod illustrandum fa-
cit quod in Codice de confessione habet Medina q. 50. sub fin
obligationem fidelitatis esse quidem de iure naturæ, sed cel-
sare in eo casu, in quo non potest aliter communibus, vel pri-
uatis damnis obuiri, nisi reuelando secretum: aut peritus
non dicatur quis, per hoc simpliciter, quod arcanum reue-
lat. Adde quod nemo possit se ad aliquid per promissionem
obligare, contra Reip. aut alicuius particularis corporalem,
aut spirituale salutem: quam habere commendatam, cha-
ritas obligat.

CAPVT QVARTVM.

De iis quæ sub Sacramentale sigillum cadunt, seu quorum
reuelatione ipsum frangitur.

SVMMARIVM.

- 38 sub Sacramentale sigillum cadunt non modo peccata declarata in
confessione, sed etiam alia, que in eorum notitiam possunt alium ad-
ducere.
- 39 Etiam si non fuerit necessarium ea exprimi in ipsa confessione.
- 40 Item quæcumque verecundiam, vel detrimentum possunt adferre
Penitenti.
- 41 Item persona à Penitente detecta si reuelatio sit in illius detrimen-
tum.
- 42 Non est illicitum prodere peccata declarata in confessione, dum mo-
do persona nullo pl. in e modo prodatur.
- 43 Peccatum mortale nullo modo licet prodere: veniale ve. d. solum-
modo in genere. in specie enim, quantumcumque leno reuelare, sa-
criterium est mortale.
- 44 De publico peccatore melius est tacere, quam dicere quod confessus
sit de suo peccato & absolutus.
- 45 Quatenus dicere liceat, tale peccatum aud. in confessione.
- 46 Parcissime loquendum est de auditis in confessione, etiam de iis quæ
non cadunt sub Sacramentale sigillum.
- 47 Cauere debet Confessarius ne petendo consilium Penitentem dere-
gat sine ipsius licentia.